

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Α

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΟΤΕ ο Σέρλοκ Χόλμς ένοιωσε να τον πάνον άπ' τ'ά χέρια και τ'ά πόδια και να τον σπράνουν ψηλά. Γι' αυτό ακριβώς έδωσε στο σώμα του την ακαμψία που έχει τ'ό πτώμα ενός νεκρού. Έτσι δέν μπόρεσε να καταλάβη κανένας άπ' τούς κωδηλοποιούς τ'ό κόλλω του.

— Πολύ σοβαρός είναι ό μακαρίτης, ειπε ό Χάρπερ.

Κι' έπειτα γυρίζοντας στο Χόλμς συμπλήρωσε :

— Κοιμήσου ήσυχα, φιλαράκο μου. Κανένας δέν θά σε ξυπνήση.

Οί άλλοι γελούσαν.

— Διάβολε! φώναξε ξαφνικά ό Χάρπερ. Είδατε τί πήγαμε να πάθουμε ;

— Τι ; ρώτησαν μ' άπορία οί άλλοι.

— Ξεχάσαμε τόν επικήδειο. Πώς ; Θά κηδέψουμε έναν τόσο διάσημο αστυνομικό, χωρίς επικήδειο ; Αυτό δέν είναι σωστό, κύριοι.

— Βέβαια, βέβαια, απάντησαν γελώντας οί άλλοι. Λόγο, λόγο, Χάρπερ.

— Είμαι πρόθυμος, κύριοι. Όχι χωρίς σαμπάνια όμως. Πρέπει ν' άνοιξουμε κι' ένα μπουκάλι σαμπάνιας.

— Έξοχα !... Θανασία !...

Ό Χόλμς τ' άκουγε δλ' αυτά, άπ' τ'ό φέρετρο, στο όποιο τόν είχαν τοποθετήσει, μ'ά δέν άόλεσε καθόλου. «Είρωνευθήτε, άθλιοι, σκεφτόταν. Πιείτε ύπερ άναπαύσεως τής ψυχής μου. Να δώσωε όμως τί μούτρα θά κίαιε αν γλυστρήσω άπ' τ'ά χέρια σας και σ'ς άρπάξω όλους άπ' τ'ό γκαζό.»

Ό Δάν Χάρπερ άνοιξε ένα μπουκάλι σαμπάνιας, γέμισε τ'ά ποτήρια, σήκωσε τ'ό δικό του ψηλά, ήρε υφρος περιύλο και τεθλιμμένο και ειπε :

— Κύριοι !... Όδηγούμεν στην τελευταία του κατοικία έναν ένδοξο νεκρό, ό όποιος θά μπορούσε να όνομαστή ό μεγαλύτερος αστυνομικός τού κόσμου. Κανένας έγκληματίας θά ήνα μπορούσε να ξεφύγη άπό τ'ά χέρια του. Ήταν τ'ό καλύτερο λαγωνικό τής Εύρώπης.

— «Ήταν, είναι και θά είναι, άξιοί!» ειπε μέσα τού ό Σέρλοκ Χόλμς.

— Και όμως, κύριοι, συνέχισε ό Χάρπερ, ούδέν άώνιον και άκατάλητον στον κόσμο αυτό. Ματαιότης ματαιότητων, κύριοι, τ'ά πάντα ματαιότης. Ό διάσημος Σέρλοκ Χόλμς θρίσκειται τή στιγμή αυτή μπροστά μας, νεκρός, μέσα σε τέσσερα σανίδια. Οί σκόληρες θά τόν καταράγουν έντός όλίγου και τ'ά δατά του θά γυμνωθούν. Είδε λοιπόν να τόν άναπαύσει ό Θεός ! Γαΐαν έχεις έλαφράν, διάσημε αστυνομικέ τού Λονδίνου !... Και !... ό διάβολος να πάθη τήν ψυχή σου !...»

Σαρχαστικά γέλια και τοιγχιματά ποτηριών διαδέχτηκαν τ'ά τελευταία λόγια τού Χάρπερ.

— Και τώρα, φίλοι μου, ειπε ό σατανικός γιαιρός, άς κλεισουμε τ'ό φέρετρο τού μακαρίτη.

Πράγματι ό Χόλμς άντελήφθη να βάζουν τ'ό σκέπασμα τού φερέτρου άπό πάνω του και να τ'ό θιδώνουν.

— «Έχε ύγειαν, κόσμε ! ειπε μέσα τού ό αστυνομικός. Ό Σέρλοκ Χόλμς άπέθανε ! Να δώσωε όμως τώρα πώς θ' άναστηθώ...»

— Σκεπάστε τ'ό φέρετρο μ' ένα ύφασμα και κατεβάστε το στ' άμάξι, ειπε ό Δάν Χάρπερ στους συνεννοήτους του. Προηγούμενος όμως φόρεσε, Ούίλλιαμ, ένα μακρύ πανωφόρι κι' ένα κασκέτο. Δέν πρέπει να σε γνωρίσουν.

«Όλα καλά ήσαν έτοιμα.

Ό Χόλμς άκουσε τήν Έδιθ να λήθ στον άδελφό της, ότι ειπ' άνάγκη να συνοδεύη τόν Ούιμβολδ.

— Καλά-καλά, τής απάντησε ό νέος, πήγαμε. Θά πώ στον πατέρα ότι άδιαθέτηες κι' έμεινες σε μιά φίλη σου.

Σήκωσαν κατόπιν τ'ό φέρετρο και τ'ό μετέφεραν κάτω, στ' άμάξι.

— Έμιαρός, όλοταχώς για τ'ό Σπριγγκρήλ ! φώναξε ό Ούιμβολδ. Ό άμαξάς Παϊρκενς πού θά όδηγήσει τ' άμάξι μ'άς είναι τριπλά άφοσιωμένος.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΤΑΦΟΥΣ

Δύο όλόκληρες ώρες έκαμε τ'ό άμάξι για να φτάση στο Σπριγγκρήλ. Κι' ή δού αυτές ώρες φάνηκαν στον Χόλμς δύο άτελείωτοι αιώνες.

Ήταν τόσο στενωχόρα μέσα στο φέρετρο τού !... Γι' αυτό μάλιστα τ'ό άμάξι ξεκίνησε, έβγαλε σιγά τ'ά εργαλεία πού είχε πάρει μαζί του και μετατόπισε μ'ά σανίδα. Κατ' αυτόν τόν τρόπο μπορούσε ν' άναπνήθω με έλευθερα.

Έξω ό καιρός ήταν άθλιος. Είχε ξεσπάσει μιά τρομερή χιονοθύελλα κι' ό άέρας βογγούσε και βούιζε άγρια.

Όταν έφτασαν στο νεκροταφείο, ό άμαξάς Παϊρκενς πήδησε κάτω άπ' τή θείο του και τοποθέτησε τ'ό φέρετρο πάνω στο χιόνι ποχξε σκεπάσει τή γή.

— Ειδοποίησε για τήν ταφή τού φερέτρου τόν ιερέα και τ'ό σκευοφύλακα, τού σύστησε ό Ούιμβολδ άπομακρυνόμενος με τήν Έδιθ.

— Μείνετε ήσυχοι, κύριε, απάντησε ό Παϊρκενς.

Όταν έμεινε μόνος ό άμαξάς έτριψε τ'ά χέρια του κι' άρχισε να μονολογή :

— Ούρ, διαβολόκρο !... Άλλά θά τελειώση, επί τέλους, αυτή ή σκυλοζωή. Ό κόμης μού ειπε πώς θά γίνη αύριο—μεθαύριο σπουδαία μορασιά. Θά πάρω κι' έγώ τ'ό μερδικό μου. Και τότε θά τ'ό σκάσω, μακρ'ά άπ' τήν Άγγλία. Δέν ξέρω, μ'ά με τρώει μ'ά φοβερή άποψία... Φοβάμαι πώς θά τήν πάθουμε. Πα !... Βρομερό έπάγγελμα... Συμφορία άχρηστών !... Κιθόδηλοισό !... Έμ'άς τούς άλλους μ'άς μεταχειρίζονται σαν σκυλιά. Όρ'αία δουλειά !... Και νάχης διαρκώς τόν κίνδυνο να σε στείλουν στην κρεμάλα...

Έγινε για μερικέες στιγμής σιωπή.

Ό Χόλμς είχε τεντώσει τ' αυτιά του κι' άκουγε.

— Άς πάω να ειδοποιήσω τόν πατά και τ'ό σκευοφύλακα, συνέχισε ό Παϊρκενς. Πρέπει, λέει, να θάψουμε γρήγορα-γρήγορα τ'ό φέρετρο. Τόσο τ'ό καλύτερο. Κάνει ένα κύρο πού ραγίζει ακόμα και πέτρες.

Ό Χόλμς άκουσε τόν άμαξά ν' άπομακρύνεται. Ό ήχος τών θιματών του έθιωσε σε λίγο, μακριά, μέσα στο χιόνι. Ό αστυνομικός περίμενε λίγο ακόμα κι' έπειτα, βέβωσος πώς είναι έντελώς μόνος, άρχισε να εργάζεται πυρετωδώς. Δέν είχε καιρό για χάσιμο. Λίγο αν άργοπορούσε θά τόν θάβανε ζωντανό !...

Έβγαλε άμέσως ένα γερό ψαλίδι κι' άρχισε να κόπη τις βίδες τού σκεπασματος τού φερέτρου. Τ'ό πράγμα δέν ήταν κι' εύκολο. Χασομήρης δέκα όλόκληρα λεπτά για τή δουλειά αυτή. Τ'ά χέρια του πουνούσαν. Είχε ιδρώσει, παρ' όλο τ'ό κρύο ποχζανε. Μ'ά δουλευε άδιάκοπα, φρενια μ'ένα. Έπρόκειο για τή ζωή του...

Επί τέλους τ'ό σκέπασμα τού φερέτρου άνοιξε άπό τ'ό ένα μέρος. Ό Χόλμς μεγάλωσε τ'ό άνοιγμα, σπρώχνοντας δυνατά με τούς ώμους του και κατώρθωσε τέλος, με χίλιους κόπους, να γλυστρήση έξω. Έπεσε πάνω στο χιόνι κι' έμεινε έτσι, μ' όλη τή χιονοθύελλα πού λισσοίσε γύρω του, αρκετά δευτερόλεπτα. Άνέπνεε άχρόστατα τόν παγωμένο άέρα. Είχε σωθεί, τήν είχε γλυτώσει φτηνά.

Έπειτα σηκώθηκε και κίτταξε μέσα τού. Πλάι του, σ' άπόσταση ένός-δύο βημάτων, ήταν άνοιγμένος ένας τάφος.

— Ό τάφος μου ! μουρμούρισε. Μ'ά πότε τόν άνοιξαν ! Όπωσδήποτε τούς Ξεφύγα. Λίγο αν άργούσα ακόμα θά ήμουν χαμένος...

Τ'ό νεκροταφείο τού Σπριγγκρήλ, ένα νεκροταφείο φτωχικό και παραμελημένο, άλωνόταν γύρω του κατάλευκο άπ' τ'ό χιόνι. Ψυχή δέν φαινόταν πουθενά.

— Γιατί άργούην ; άναρωτήθηκε ό Χόλμς.

Και πρόθεσε άμέσως :

— Τόσο τ'ό καλύτερο όμως. Έτσι έχω καιρό να κάνω τή δουλειά μου, με τάξι. Και πρώτα-πρώτα πρέπει να ξανακλείσω τ'ό φέρετρο. Ή καλύτερα να τ'ό ξαναγέμισω και να τ'ό ξανακλείσω. Μ'ά τί όμως ; Άν έβάζα μέσα μιά μεγάλη πέτρα ; Μ'ά όχι, όχι. Θά δάρουν πολύ, θά χτυπούσε πάνω στα σανίδια και θά τ'ά καταλαβαίναμε δια. Και τώρα τί γίνεται ;

Ό αστυνομικός έρωξε γύρω του ένα γρήγορο βλέμμα.

— Μ'ά !... Ή έκκλησία τού νεκροταφείου είναι φωτισμένη, ειπε. Άς τρέψω ως εκεί να δω τί γίνεται...

Πήγε ως τή μικρή έκκλησία και κίτταξε μέσα άπό ένα παράθυρο. Πάνω σ' ένα μακρύ τραπέζι βρισκόταν τοποθετημένο ένα φέρετρο. Και μέσα στο φέρετρο αυτό άναπαύονταν ένας νεκρός.

— Θανασία !... ψιθύρισε ό Χόλμς. Τ'ά πράγματα θά βουλευτούν έτσι μ'ά χαρά.

Και χωρίς να χάνη καιρό, έπορευσε τήν πόρτα τής έκκλησίας, ή όποία ήταν ξεκλειδωτή, μπηκε μέσα και πλησίασε στο φέρετρο.

Ό νεκρός πού βρισκόταν μέσα σ' αυτό ήταν περασμένης ηλικίας. Έφρος και πολύ φτωχικά ντυμένος, με μακρ'ά μαλλιά και γένεια.

— Νά ένας κακομοίρης, μουρμούρισε ό Χόλμς, πού θά μού προσφέρει άπόψε τις έκδουλεύσεις του ! Σε καλή ώρα πέθανε. Ό Θεός να τόν άναστήρη !... Τί διάβολο τόν άφώνησαν εδώ και ξεπαγιάζει ; Ή σύχασε, φίλε μου. Θά φροντίσω να σε θάψουν, μέσα σε λίγα λεπτά. Πώς ;... Είπες «είχαριστώ» ; Όχι ; Λάθος θάκανα...

(Άκολουθεί)

Κόναν Ντούιλ, ό δημιουργός τού Σέρλοκ Χόλμς, σε ηλικία 32 ετών.